PROSPECTUS.

THET OERA LINDA BOK.

Onder dezen algemeenen titel wordt eene verzameling van geschriften aangeboden, van welke het eerste tot opschrift draagt: „Thet bok thêre Adela folstar" en geschreven is door *Adela*, de vrouw van *Apol Grêvetman ovir tha Linda wrda*, het tweede door *Apollónia* hare dochter; de overige door hare latere nakomelingen *Fréthorik* en *Wiljow*, hun zoon *Koneréd*, en kleinzoon *Béden*, welke alle den toenaam *oera Linda* voeren. De beide eerste stukken geven allerbelangrijkste berigten omtrent het land, het volk, den maatschappelijken toestand en de godsdienst der Friezen in de vroegste eeuwen. De latere stukken bevatten eene geschiedenis van Friso en zijne opvolgers.

Die schrijfsters en schrijvers doen zich kennen als tijdgenoten van de gebeurtenissen, die zij verhalen, of geven rekenschap van de herkomst der berichten, welke zij mededeelen.

Het geheel is eene merkwaardige bijdrage tot de oude Friesche letterkunde, die tot nu toe alleen vertegenwoordigd werd door eene verzameling van wetten, het Friesche Rjuchtboek in zijne verschillende bewekingen. Doch de bovengenoemde geschriften onderscheiden zich boven dit laatste door eene grootere zuiverheid van taal en spelling.

Daar dit werk reeds veel is besproken in Dag- en Weekbladen, achten wij de aandacht, het zij uit belangstelling, het zij uit nieuwsgierigheid, er genoeg op gevestigd, om eene uitgave bij Inteekening te beproeven.

Hier geven wij eene bladzijde uit het geschrift van *Fréthorik tobinomath oera Linda*, de aankomst van Friso te Staveren.

Twa jêr nêi that Gosa moder wrde, kêm er en flâte to thet Flymare in fala. Thet folk hropte ho-n-sêen. Hja foron til Stavere. Thêr hropton hja jeta rêis. Tha tôna wêron an top, and thes nachtes skâton hja barnpila(*) anda luft. Thâ dêirêd wêre, rojadon svme mith en snâke to thêre hava in. Hja hropton wither ho-n-sêen. Thâ hja landa, hipte-n jong kerdel wal vp. In sine handa hêdi-n skild, thêrvp was brad and salt lêid. Afterdam kêm en grêva. Hi sêide, wi kvmath fon-a fere Krêkalandum wêi, vmb vsa sêd to wârjande; nw winstath wi, i skolde alsa mild wêsa vs al sa ful lând to jêvane, that wi thêrvp muge hêma. Hi telade-n êle skêdnese, thêr ik after bêtre skryva wil. Tha grêva niston navt hwat to dvande. Hja sondon bodon allerwêikes, âk to my. Ik gvng to and sêide, nw wi-n moder have, agon wi hjra rêd to frêjande. Ik selva gvng mitha. Thju moder, thêr ella wiste, sêide, lêt hja kvma, sa mugon hja vs land helpa bihalda, men ne lêt hjam navt vp êne stêd ne bilywa, til thju hja navt weldich ne wrde ovir vs. Wi dêdon as hju sêid hêde. That wêre êl nêi hjra hêi. Friso reste mith sina ljudum to Stavere, that hja wither to êne sê stêd mâkade, sa god hja machte. Wichhirte gvng mith sinum ljudum âstward nêi thêre Êmude. Svme thêra Johnjar, thêr mênde that hja fon-t Alderga folk sproten wêre, gvngon thêr hinne. En lyth dêl, thêr wânde, that hjara êthla fon tha sjugon êlanda wêi kêmon, gvngon hinne and setton hjara selva binna tha hringdik fon thêre burch Walhallagâra del. Ljudgêrt thene skolte bi nachte fon Wichhirte warth min âthe, afternêi min frjund. Fon-ut sin dêibok hav ik thju skêdnese, thêr hir after skil folgja.

(*) barnpila. De *falarica* bij Livius XXI 8.

Twee jaren nadat Gosa Eeremoeder werd, (*) kwam er eene vloot het Flymeer invallen. Het volk riep (wat een zegen) hoezee. Zij voeren tot aan Staveren. Daar riepen zij nog eens. De banieren waren in top, en des nachts schoten zij brandpijlen in de lucht. Toen het dageraad was, roeiden sommige met eene boot de haven in. Zij riepen weder hoezee. Toen zij aan land kwamen, wipte een jong kerel den wal op. In zijne handen had hij een schild; daarop was brood en zout gelegd. Na hem kwam een grijsaard. Hij zeide: wij komen uit de verre Krekalanden weg, om onze zeden te bewaren; nu wenschten wij, dat gij zoo vriendelijk zoudt wezen, om ons zoo veel land te geven, dat wij daarop wonen mogen. Hij vertelde eene heele geschiedenis, die ik hierna beter zal schrijven. De oudsten wisten niet, wat te doen. Zij zonden boden allerwegen, ook tot mij. Ik ging heen en zeide, nu wij eene Moeder hebben, behooren wij haren raad te vragen. Ik zelf ging mede. De Moeder, die alles reeds wist, zeide: laat ze komen, zoo mogen zij ons land helpen behouden; maar laat hen niet op eene plaats blijven, opdat zij niet meester worden over ons. Wij deden gelijk zij gezegd had. Dat was geheel naar hun zin. Friso vestigde zich met zijne lieden te Staveren, dat zij weder tot eene zeestad maakten, zoo goed zij konden. Wichhirte ging met zijne manschappen oostwaarts naar de Emude. Sommige van de Johners, die meenden, dat zij van het Alderga volk gesproten waren, gingen daar heen. Een klein deel, die waanden, dat hunne voorvaderen van de Zeven eilanden weg kwamen, gingen heen en zetten zich neder binnen den ringdijk van de burcht Walhallagara. Liudgeert, de schout bij nacht van Wichhirte, werd mijn makker, naderhand mijn vriend. Uit zijn dagboek heb ik de geschiedenis, die hierna volgen zal, ontleend.

(*) 1888 jaren nadat Atland gezonken is, of 305 jaren voor Christus.
Emude, de mond van de Eems.
Alderga, Ouddorp bij Alkmaar.
de *Zeven Eilanden*, de Zeeuwsche Eilanden.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.

Bij genoegzame deelneming zal

THET OERA LINDA BOK,

vertaald en bewerkt door Dr. **J. G. OTTEMA**, worden uitgegeven in pl. m. 20 vel druks, gr. 8°.

Twee gesteendrukte platen naar eene photographische afbeelding van het orgineele handschrift zullen er worden bijgevoegd.

De prijs zal niet hooger zijn dan *f* 3.—. Wat het meer dan 20 vel druks wordt, ontvangen de Inteekenaren gratis.

LEEUWARDEN,	H. KUIPERS,
November 1871.	*Uitgever.*

INSCHRIJFBILLET.

De ondergeteekende verlangt te ontvangen van den Boekhandelaar

THET OERA LINDA BOK, vertaald en bewerkt door Dr. J. G. OTTEMA.

Woonplaats en Datum.	*Handteekening.*